

Arrest

nr. 227 649 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Talin. Sinds 2008 bent u lid van de oppositiepartij Hanrapetutyán (Republiek). U nam deel aan manifestaties in Erevan en werd in totaal zo'n 3 à 4 keer opgepakt door de autoriteiten. Ook uw zonen waren politiek actief en kenden problemen met de autoriteiten. Zo werd uw zoon H. (...) in 2008, samen met twee van uw schoonbroers, veroordeeld tot een gevangenisstraf. In 2009 kwam hij vrij en nam hij terug deel aan betogingen. U werd toen samen met uw drie zonen opgepakt en geslagen. Men wou uw zoon H. G. (...) (O.V. (...)) opnieuw berechten waarop hij Armenië ontvluchtte en een verzoek tot internationale bescherming indiende in

België. In juli 2011 werd hem de vluchtelingenstatus toegewezen. Uw twee andere zonen A. (...) en D. (...) ontvluchtten in 2013 Armenië nadat Serge Sarkysyan voor de tweede keer was verkozen tot president en vroegen asiel aan in Duitsland. Ze beschikken er over een verblijfsvergunning. In 2016 werd u opgeroepen door de politie van Talin en werd u verplicht een document te ondertekenen dat u de stad niet meer mocht verlaten. Op 15 of 16 augustus 2016 nam u toch deel aan een betoging in Erevan. U kreeg ruzie met een politieman en werd geslagen met een matras. In het hospitaal kreeg u medische verzorging waarna u naar huis terugkeerde. Twee dagen later werd u ontboden op uw werk en werd uw ontslag medegedeeld. Een politieman was aanwezig en bracht u naar het politiebureau van Talin. U werd er 3 à 4 dagen vastgehouden en mishandeld. U diende voor u werd vrijgelaten een document te ondertekenen dat u het land niet mocht verlaten. Via een politieman die u goed kende vernam u dat ze een valse zaak tegen u gingen opstarten. Op 11/11/2016 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 15/12/2016 heeft u samen met uw vrouw G. M. (...) (O.V. (...)) uw verzoek tot internationale bescherming in België asiel ingediend. U bent in het bezit van de volgende overtuigingsstukken: een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort en deze van uw vrouw, jullie huwelijksakte, een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw zoon H. (...), een attest waaruit blijkt dat H. (...) het statuut van vluchteling werd toegewezen in België, en een cd-rom met informatie over het proces van uw zoon en uw schoonbroers.

Sinds u uw land van herkomst heeft verlaten is de regerende partij Hanrapetakan van de macht verdreven en heeft de oppositie o.l.v. Nikol Pashinyan de touwtjes in handen. Men zegt dat er een revolutie heeft plaatsgevonden maar u vindt van niet. Dezelfde rechters en politiemannen die de bevelen van Hanrapetakan opvolgden en u en uw gezin viseerden, bekleden immers nog steeds hun functie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin politiek actief waren in Armenië en hierdoor problemen kenden met de autoriteiten. Uw zoon H. G. (...) (O.V. (...)) werd omwille van zijn activisme in 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Hij vluchtte in 2009 naar België waar hem de vluchtelingenstatus werd toegekend. In 2013 kregen uw twee andere zonen n.a.v. de presidentsverkiezingen problemen en zijn ze gevlucht naar Duitsland. U was in de periode dat uw zonen problemen hadden eveneens politiek actief en ondervond problemen met de Armeense autoriteiten maar deze gebeurtenissen vormden toen voor u geen aanleiding om uw land van herkomst te verlaten en een beroep te doen op internationale bescherming.

U heeft in juli 2016 Armenië verlaten en ondertussen is de president Sargsyan in 2018 afgetreden, werd de voormalige president Kocharian opgepakt, en heeft Nikol Pashinyan - de persoon die u ook politiek steunt (CGVS p. 12) - als eerste minister een nieuwe regering gevormd (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Gevraagd wat u nu vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst verklaart u (CGVS p. 7) dat u de belagers van u en uw zonen zelf iets zal aandoen. Ook verklaarde u in eerste instantie dat dezelfde rechters en politiemannen die de bevelen van Hanrapetakan opvolgden, en u en uw gezin viseerden, nog steeds hun functie bekleden en dat zij u bij terugkeer iets zullen aandoen. U werd er op gewezen (CGVS p. 11) dat u zelf had gezegd dat uw familie bekend is in Armenië - i.e. uw zoon heeft als voormalig politieke gevangene nationale bekendheid (zie CGVS p. 1 & 4) - en indien een functionaris waarmee uw familie problemen ondervond u bij terugkeer zou viseren dan zeker gelet op het nieuwe regime in Armenië in het oog zou springen. In de context hiervan werd u verder gevraagd waarom iemand met wie u vroeger problemen kende u bij terugkeer zou viseren. Hierop verklaart u (CGVS p. 7-8) dat de functionarissen die de bevelen van Hanrapetakan opvolgden, en u en uw gezin viseerden, u niet zullen viseren maar dat als u teruggaat hen daarentegen zelf zal aanspreken over hetgeen ze uw gezin hebben aangedaan, en dat zij dus u dus moeten vrezen, dat daardoor problemen zouden ontstaan en dat u vervolgens zelf problemen zou krijgen met de politie. U werd erop gewezen dat indien u bij terugkeer het recht in eigen handen zou nemen en uw vroegere belagers zelf zou aanpakken, u een strafbaar feit pleegt en het aldus normaal is dat de bevoegde autoriteiten u hierop zouden aanspreken. U beaamt dat het fout zou zijn indien u het recht in eigen handen zou nemen maar u vraagt zich af of u zich bij terugkeer zal kunnen beheersen. Hierop werd u gewezen dat u uw vroegere belagers zou kunnen aanklagen in uw land van herkomst, dat dit de rol is van het rechtssysteem in een land. U verwijst hierna wederom naar het gegeven dat functionarissen die het regime van Hanrapetakan steunden, nu nog hun functie bekleden en het voor Pashinyan niet evident is om hen allemaal ineens te

vervangen. U gaat echter ook akkoord dat deze nu nog zetelende functionarissen niet meer de orders van Hanrapetakan zullen opvolgen en u verklaart dat zij u niet gaan oppakken, maar dat u schrik heeft dat u uw zelfbeheersing zal verliezen, dat u met hen zou vechten en dat ze zullen bang zijn van u. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw vrees t.a.v. uw vroegere belagers, die de bevelen van de voormalige regeringspartij Hanrapetakan opvolgden, niet langer actueel is en kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

Voorts moet opgemerkt worden dat er wat betreft de concrete aanleiding van uw vlucht, m.n. uw aanhouding door de politie van Talin in augustus 2016, enkele zwaarwichtige bedenkingen dienen te worden gemaakt waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen hieromtrent.

Zo verklaart u (CGVS p. 7) dat u bij uw vrijlating een document diende te ondertekenen dat u het land niet mocht verlaten en dat u vernam dat ze een valse zaak tegen u gingen opstarten. Gevraagd of er effectief een valse zaak tegen u werd aangespannen, stelt u echter dit niet weten én heeft u zich ook niet geïnformeerd. Het is absoluut niet aannemelijk dat u zich hieromtrent niet zou willen inlichten hebben bv. via uw familie of politieke vrienden in Armenië. Een dergelijk gedrag duidt op een gebrek aan interesse dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt hierdoor reeds op ernstige wijze ondermijnd. Voorts stelt u aanvankelijk (CGVS p. 6) dat u via uw neef vernam A. (...) vernam dat de politie een valse zaak tegen u ging opstarten. Gevraagd hoe uw neef dit wist wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u dit thuis vernam van een bevriende politiemann. Dergelijke volatiele beweringen maken dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en is evenmin bevorderlijk voor de geloofwaardigheid ervan. U antwoordde ook uitdrukkelijk ontkennend (CGVS p. 6-7) op de vraag of de politiemannen die u ondervroegen en sloegen, u iets zeiden over het feit dat ze gingen een zaak tegen u opstarten. Bij confrontatie met uw verklaring bij de DVZ (zie Vragenlijst pt. 3.5) waaruit blijkt dat ze u op het politiebureau zeiden dat ze een gerechtelijk dossier tegen u zouden opstarten, stelt u (CGVS p. 13) dat dit niet correct is en men u bij de DVZ fout zal begrepen hebben, hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen (zie CGVS p. 2), ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Meer nog, in uw latere verklaringen over deze zaak die tegen u zou worden aangespannen, geeft u spontaan te kennen (CGVS p. 13) dat er hieromtrent ook nog niks concreets is gebeurd, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerder hierboven aangehaalde verklaring dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd. Verder is uw vluchtroute absoluut niet aannemelijk te noemen. Uit uw verklaringen blijkt immers (CGVS p. 3-4) dat u na uw aanhouding in augustus 2016 vluchtte naar Tbilisi, dat u toen de Armeens-Georgische grens overstak via een route langs dorpen en niet via een grenspost omdat u bang was dat u zou herkend - want gans Armenië kent uw familie - en gecontroleerd worden. Een smokkelaar zorgde hierna voor een visum in uw paspoort waarmee u op 11/11/2016 naar Europa kon vluchten. Merkwaardig genoeg echter keerde u toen terug naar Erevan om er het vliegtuig naar Europa te nemen. Gevraagd naar de beweegredenen hiervan stelt u (CGVS p. 11) dat de smokkelaar in Erevan was en u garanties had gegeven dat u de paspoortdouane zou kunnen passeren. U veronderstelt dat de smokkelaar medewerkers van de luchthaven geld heeft gegeven. Gevraagd waarom indien de smokkelaar voor u een visum had geregeld, u niet een vliegtuig kon nemen in Tbilisi om van daar naar Europa te reizen, stelt u dit niet te weten, dat het misschien aan hem lag, dat hij dit misschien niet in Tbilisi kon regelen. Nogmaals gevraagd waarom indien u een visum had, u gewoon niet een vliegticket kocht in Tbilisi om van daar uw reis aan te vatten gaf u wederom niks zeggende antwoorden ("hij bracht ons samen, heeft ons naar de luchthaven gebracht, hij hield z'n woord"). Er moet worden opgemerkt dat het compleet absurd is dat indien tegen u een uitreisverbod zou zijn uitgevaardigd, u akkoord zou gaan om vanuit Georgië terug te keren naar Armenië en via de nationale luchthaven van Armenië uw reis aan te vatten. Niet alleen was dit een potentieel zeer gevaarlijke onderneming, gelet op het uitreisverbod én uw familiale nationale bekendheid, ook was dit een onnodig dure onderneming, gelet op uw veronderstelling dat smeergeld werd betaald. Ook deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de concrete aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort en deze van uw vrouw, en jullie huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De kopie van de Belgische verblijfstitel van uw zoon H. (...) en een attest waaruit blijkt dat H. (...) het statuut van vluchteling werd toegewezen in België, worden evenmin betwist. Het feit dat uw zoon internationale bescherming kreeg, betekent echter niet dat u eveneens automatisch aanspraak kan maken op dergelijke bescherming. Er moet worden opgemerkt dat elk verzoek individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de algemene

omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Zoals hierboven werd gemotiveerd blijkt uit uw verklaringen niet dat u een actuele vrees koestert om door de autoriteiten in Armenië te worden vervolgd. De cd-rom bevat informatie over het proces van uw zoon en uw schoonbroers omwille van hun deelname aan betogingen, hetgeen evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent dat, waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij haar vroegere belagers kan aanklagen, verwerende partij kort door de bocht gaat nu verzoekende partij erop wees dat de functionarissen die het regime van Hanrapetakan steunden nog hun functie bekleden en dat het voor Pashinyan niet evident is om hen allemaal ineens te vervangen. Zij vreest dan ook terecht willekeurige represailles en haar vrees is wel degelijk actueel. Tevens benadrukt verzoekende partij dat zij vreest haar zelfbeheersing te verliezen indien zij door haar belagers wordt aangesproken.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van de verklaringen die zij reeds gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verwerende partij reeds rekening heeft gehouden met deze verklaringen. Het louter herhalen van diezelfde verklaringen volstaat dan ook niet om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze manifest in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in verband met de motivering omtrent haar reisweg opmerkt dat haar smokkelaar haar reisweg regelde, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het compleet absurd is dat indien tegen verzoekende partij een uitreisverbod zou zijn uitgevaardigd, zij akkoord zou gaan om vanuit Georgië terug te keren naar Armenië en via de nationale luchthaven van Armenië haar reis aan te vatten.

2.2.5. Wat betreft nog de “(d)agvaarding voor ondervraging” die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij hierover in haar verzoekschrift aangeeft dat deze oproepingsbrief verband houdt met de valse zaak die tegen haar werd gestart na haar deelname aan de betoging in Erevan en dat hieruit blijkt dat zij na haar vrijlating nog ontboden werd bij de politie. De Raad stelt evenwel vast dat uit de inhoud van de oproepingsbrief blijkt dat verzoekende partij de oproepingsbrief, waarin zij verzocht wordt zich op 22 augustus 2016 aan te melden op het politiekantoor van Erevan, zelf in ontvangst heeft genomen op 15 augustus 2016. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag zou hebben gemaakt van het feit dat zij dergelijke oproepingsbrief had ontvangen. Nergens uit haar vrij relaas over de gebeurtenissen na haar deelname aan de manifestatie, noch uit haar overige verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, blijkt evenwel dat zij in deze periode een oproepingsbrief zou hebben ontvangen. Zij verklaarde slechts dat zij na de betoging twee dagen was thuisgebleven, dat er toen werd aangebeld maar dat zij de deur niet opendeed, dat zij na deze twee dagen, op 15 of 16 augustus 2016, terug naar haar werk ging en dat zij vervolgens op haar werk werd gearresteerd en gedurende 3 à 4 dagen werd vastgehouden op het politiekantoor van Talin (administratief dossier, stuk 8, notities CGVS, p. 6). Het feit dat zij *post factum* plots een oproepingsbrief neerlegt die zij zelf in ontvangst zou hebben genomen op 15 augustus 2016 en waarin zij verzocht wordt zich te melden op het politiebureau in Erevan op 22 augustus 2016, zonder dat zij hiervan eerder melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud, ondergraaft dan ook reeds de bewijswaarde van het document.

Dat geen enkele bewijswaarde aan het document kan worden verleend, geldt des te meer nu de bijgebrachte oproepingsbrief slechts een fotokopie betreft. De Raad wijst erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Ten slotte stelt de Raad zich nog de vraag waarom verzoekende partij dit document, dat dateert van 15 augustus 2016 en door verzoekende partij zelf in ontvangst werd genomen, niet eerder heeft bijgebracht. Verzoekende partij geeft hierover in haar verzoekschrift geen enkele verduidelijking.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen afdoende motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet

betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet gehoord werd omtrent het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 6 februari 2019 gedurende ongeveer twee en een half uur werd gehoord met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan, voor zover verzoekende partij dergelijke schending aanvoert, een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete nieuwe elementen in dit verband aanhaalt en zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van de verklaringen die zij reeds gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Haar betoog dat zij de kans niet zou hebben gehad om bepaalde elementen in dit verband aan te voeren, overtuigt dan ook allerminst.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij ter terechtzitting een psychodiagnostisch verslag van september 2019 en een psychologisch attest van 3 oktober 2019 van klinisch psycholoog I. Peeters neerlegt, stelt de Raad vast dat uit geen van beide stukken blijkt dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en/of dat zij niet in staat kan worden geacht te worden gehoord in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Immers wordt in de aanbeveling van het verslag enkel gesteld: *“Gezien dat uit de huidige testafname blijkt dat er bij S. (...) problemen zijn met de volgehouden aandacht, mentale snelheid en visueel geheugen, adviseer ik hierbij voor verder neuropsychologisch onderzoek en doorverwijzing naar een specialist”* en maakt het attest zelfs gewag van *“vermoedelijke geheugenproblemen”*. Uit geen van deze stukken blijkt derhalve dat verzoekende partij in de absolute onmogelijkheid is naar waarheid te verhalen over de dingen die hij zelf heeft meegemaakt en die haar persoonlijk aanbelangen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT